

нашият поетъ да дигне единъ паметникъ въ сърдцата на хъшоветъ за Добри войвода. Правъ, на крака, описалъ той неговитъ морални добродѣтели, качества на неговия характеръ и еволюцията, която настъпила у него. Отъ бунтовникъ, той станалъ революционеръ въ модерната смисъл на думата — продължилъ славословието си Ботйовъ: неговия бунтъ не бѣше бунтъ само противъ нѣкои изядници, но противъ цѣлата тирания, противъ тиранията на турчина и притивъ чорбаджийството, което е ортакъ на турцитъ. Добри билъ станалъ републиканецъ, първата република на Балканския полуостровъ щѣла да провъзгласи въ Гиопца и тя щѣла да се чувствува щастлива безъ султанъ и безъ чорбаджия, безъ царъ и безъ попъ. Ала чорбаджии го прѣдадоха, турци го убиха — гръмналъ съ трагически гласъ младия поетъ, и неочаквано цѣлата кръчма на Царски екнаха отъ протеститъ на хъшоветъ. — „Ще отмѣстимъ и на турцитъ и на чорбаджиитъ“ — ревноли тие, и запѣли:

Нещеме ний богатство,
Нещеме ний пари —
Но искаме свобода,
Човѣшки правдини...

III.

Въ срѣщитъ си съ Хаджи Димитра, нашиятъ поетъ гледалъ да го спечели за своитъ идеи, или поне — да го приближи до сжщата цѣль на хайдушката организация, каквато възприе Добри. Хаджи Димитъръ, роденъ въ Сливенъ, отгледанъ на Балкана, не е слушалъ за „нови движения“, за „нова наука“, нито за „високата“ и „благородна“ цѣль, която си поставяла „народната революция“. Наслѣдникъ на старитъ хайдуту, той се отличавахе отъ тѣхъ по това, че се биеше противъ турцитъ, противъ „турската тирания“.